

КАМЕНОДЕЛЕЦЪТ ЯПОНСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

КАМЕНОДЕЛЕЦЪТ^[0]

Живял някога един каменоделец, който ходел всеки ден до една голяма скала на склона на висока планина да изрязва големи плочи за надгробни камъни и къщи. Той знаел много добре какви видове камъни за какви случаи се търсят и тъй като бил старателен майстор, имал много клиенти. Дълго време бил доволен и щастлив и не искал нищо повече от това, което имал.

А пък в планината живеел един дух, който от време на време се явявал на хората и по различни начини им помагал да станат богати и преуспяващи. Каменоделецът обаче никога не бил виждал този дух и само поклащал недоверчиво глава, когато някой заговорел за него. Но приближавало времето, когато той щял да промени мнението си.

Един ден каменоделецът занесъл надгробна плоча в къщата на един богат човек и видял там всевъзможни прекрасни неща, каквито не бил дори сънувал. Изведнъж всекидневната му работа като че ли станала по-трудна и тежка и той си казал:

— Ех, да бях богат човек и да можех да спя в легло с копринени завеси и златни пискюли, колко щастлив щях да бъда!

А един глас му отвърнал:

— Желанието ти е чуто, ще бъдеш богат човек!

При звука на гласа каменоделецът се огледал, но не видял никого. Той си помислил, че само така му се е сторило, събрал си сечивата и си отишъл у дома, защото не му се работело повече през този ден. Но когато стигнал до къщурката, където живеел, се стъписал от изумление, защото на мястото на дървената му колиба имало величествен дворец, пълен с разкошни мебели, а най-великолепно от всичко било леглото, съвсем еднакво с онова, което пожелал. Той бил извън себе си от радост и в новия си живот скоро забравил стария.

Било в началото на лятото и всеки ден слънцето греело все по-силно. Една сутрин горещината била толкова голяма, че каменоделецът едва можел да диша и решил да си остане у дома до вечерта. Било му доста скучно, защото никога не се бил научил как да се забавлява сам, и надничал през спуснатите щори да види какво става на улицата. Тогава преминала една малка карета, теглена от слуги, облечени в синьо и сребристо. В каретата седял един принц, а над главата му държали златен чадър, за да го пази от слънчевите лъчи.

— Ех, да бях принц! — казал си каменоделецът, когато каретата се скрила зад ъгъла. — Ех, да бях принц и да можех да се движа с такава карета, а над мен да държат златен чадър, колко щастлив щях да бъда!

А гласът на планинския дух отговорил:

— Твоето желание е чуто, ще бъдеш принц.

И той станал принц. Пред каретата му яздел един отряд стражи, а зад нея друг отряд. Облечени в червено и златно слуги го носели и държали над главата му желания чадър — имал всичко, каквото му душа поиска. Но това пак не му било достатъчно. Той се огледал за още нещо, което да пожелае, и като видял, че независимо колко вода изливал на тревата, слънчевите лъчи я изгаряли, и че въпреки чадъра, който държали над главата му, всеки ден лицето му почернявало все повече и повече, извикал в гнева си:

— Слънцето е по-могъщо от мен! О, ако можех да бъда слънцето!

А планинският дух отговорил:

— Желанието ти е чуто. Ти ще бъдеш слънцето.

И той станал слънцето, и се чувствал горд от могъществото си. Пръскал лъчите си нагоре-надолу по земята и небето, изгарял тревите в полята и обгарял лицата и на принцовете, и на по-бедните хора. Но след кратко време могъществото започнало да му омръзва, защото като че ли нищо повече не му останало да прави. Недоволство отново изпълнило душата му и когато един облак закрил лицето му и скрил земята от него, той извикал гневно:

— Нима облакът може да държи в плен моите лъчи и е по-силен от мен? О, да бях облак и по-силен от всички!

А планинският дух отговорил:

— Желанието ти е чуто, ще бъдеш облак!

И той станал облак, и застанал между слънцето и земята. Хващал слънчевите лъчи и ги задържал и за негова радост, земята отново се раззеленила и цветята разцъфнали. Но това не му било достатъчно и дни и седмици той изливал дъжд, докато реките излезли от бреговете си и оризовите посеви се намерили под водата. Градове и села били унищожени от силата на дъжда, само голямата скала на планинския склон останала непокътната. Облакът бил изумен от гледката и извикал в почуда:

— Значи скалата е по-силна от мен? О, ако бях скалата!

А планинският дух отговорил:

— Желанието ти е чуто. Ще бъдеш скалата!

И той станал скалата, и затържествувал със силата си. Гордо се възправял и нито топлината на слънцето, нито силата на дъжда можели да го смутят.

— Това е по-хубаво от всичко! — казал си той.

Но един ден чул странен шум в подножието си и като погледнал надолу да види какво може да бъде, видял един каменоделец да забива сечива в снагата му. Още докато гледал, трепет го пронизал целия и голям скален блок се откъртил и паднал на земята. Тогава той извикал с възмущение:

— Нима дори един обикновен смъртен е по-силен от една скала? О, да бях човек!

А планинският дух отговорил:

— Желанието ти е чуто. Ще бъдеш отново човек!

И той станал човек, и с пот на челото отново си вършел работата, дялайки камъните. Леглото му било твърдо и храната оскъдна, но той се бил научил да се задоволява с това и вече не копнеел да бъде нещо друго или някой друг. И тъй като никога не искал неща, които нямал, нито желаел да бъде по-велик и по-могъщ от другите хора, той най-сетне бил щастлив и никога повече не чул гласа на планинския дух.

Илюстрация: Фредерик Ричардсън

[0] *Източник:* The Crimson Fairy Book. Andrew Lang, editor. London: Longmans, Green & Co., 1903.

Илюстрация: Little Peachling and Other Tales of Old Japan. Frederick Richardson, illustrator. New York: The P. F. Volland Co., 1928. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.